

Róna J. László

Isták presszója

írók

Sorstársak

- Maga is?
- Most mondja meg, pedig úgy rühellem az ilyesmit.
- Higyje el, én is.
- De ha nem mondtam ezerszer, egyszer sem. Utálok a szögleteset. Ki nem állom.
- És persze...
- Naná, ezeknek beszélhet az ember. És ön, szintén zenész?
- Gondolja, hogy nem? Miért legyen jobb nekem, mint másoknak.
- Dettó?
- Mondhatni. A halálba lehet kergetni a sárgával. Nézzen rám, én meg a sárga...
- Mégis?
- Ugyan, egyik fülükön be, a másikon ki.

- Gondolja, talán tavaly másképp volt? Egy fenét. Akkor jött a hosszúkás. Püff neki.

- Hogy viselte?

- Úgy, mint most. Vágtam hozzá a jópofát, belül meg ettem a kefét.

- Én sem mondtam semmit, mert akkor meg állt volna a bál.

- Mintha a múlt évben is találkoztunk volna. Jól emlékszem?

- Úgy, úgy. Csak akkor lila volt. Nahát, hallja, azért ahhoz már arc kellett.

- Én meg itt álltam, és alig fértem azzal a hosszúval.

- Bocsánat, be sem mutatkoztam. Reklá vagyok.

- Örvendek, Mál.

- Sokan összejöttek így hirtelen. Mondja, biztosan jó helyen állunk?

- Azt hiszem, de tudja mit, előre megyek, megkérdezem...

*

- Nos?
- Azt mondta a szemüveges, hogy a karácsonyra vásárolt ajándékok reklamációját itt intézik.
- Akkor rendben. Tud barkochbázni? Már csak, hogy jobban teljen az idő...

Nem úgy

A templomtorony órájának kopottas mutatója éppen a nyolcas számra ugrott, de ezt alig látta valaki, ugyanis a falu főútja szinte teljesen kihaltnak tűnt. Egy öregedő, bőrcsizmás parasztember, hóna alatt amolyan bőröndfélével megállt a hosszú tornácú épület, utcára néző bejárata előtt. Az ajtó üvegezése mögött egy táblán a következő felirat volt olvasható: Hekk Ernő, számítógép szerviz, alatta: Nyitva hétfőn, szerdán, pénteken, 8-16 óráig.

Hosszan törölgette a lábát, majd belépett.

– Mondjad édes gyerekem – kezdett bele köszönés nélkül –, mé csak ezeken a napokon vagyol itten? Tennap is elcaplattam ide, de bíz hiába. A Szedák pék bezzeg minden ádot nap nyitva van, ű tuggya a rendet.